

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială din varianta engleză a hotărârii
efectuată de către organizația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA FOMIN c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 36755/06)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

11 octombrie 2011

*Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza Fomin c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (SECȚIA a Treia), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judcători*,

și Marialena Tsirli, *Grefier adjunct al SECȚIEI*,

Deliberând la 13 septembrie 2011 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 36755/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către dna Ecaterina Fomin („reclamantul”), la 17 august 2006.

1. Reclamantul a fost reprezentat de către dl V. Zeamă de la “Juriștii pentru Drepturile Omului”, organizația neguvernamentală cu sediul la Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

2. Reclamantul a pretins, în special, că instanțele judecătorești nu au argumentat suficient deciziile lor de condamnare pentru comiterea unei contravenții administrative și i-au aplicat o sancțiune, în ciuda expirării termenului limită prevăzut în acest sens de lege.

3. La 9 decembrie 2008, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea ea a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul precedent 29 § 3 al Convenției).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1959 și locuiește în Soroca.

4. Reclamantul lucrează în calitate de tehnician la compania de stat de telefonie. La 9 iunie 2005, reclamantul a telefonat pe R., convenind ca

reclamantul o va vizita pe R. în locuința sa situată pe strada Viilor 15/36 din Soroca pentru a verifica funcționarea liniei telefonice instalate acolo. După aproximativ douăzeci de minute, reclamantul a sosit la locuința lui R. și a fost întâmpinată de către R. care, potrivit reclamantului, a început să strige la ea și să o numească cu cuvinte urâte.

5. Reclamantul a telefonat la poliție de la telefonul său mobil, însă i s-a comunicat că ea trebuia să se prezinte personal la poliție pentru a depune o plângere în formă scrisă. Ea a decis să plece înapoi la serviciu și să anunțe superiorii săi despre acest incident, dar i s-a sugerat să uite despre acesta. I s-a spus că R. deja a telefonat pe superiorul său și s-a plâns despre un pretins atac asupra acesteia din partea reclamantului.

6. R. a depus o plângere la poliție, precum că reclamantul a atacat-o la 9 iunie 2005. Potrivit plângerii lui R., reclamantul a intrat în apartamentul acesteia situat pe strada Viilor 15/36 fără autorizare și a început să rupă firele telefonice de pe perete, insultând-o cu limbaj ofensiv. De asemenea, reclamantul a distrus priza și liniile telefonice din subsol. Ea a fost extrem de iritată și de la ea mirosea a alcool. În final, ea a lovit-o pe R. în față și a plecat. Soțul lui R. a scris o plângere similară, susținând de asemenea că incidentul a avut loc în apartamentul de pe strada Viilor 15.

7. La 11 iulie 2005, poliția locală a întocmit un proces-verbal, confirmând că reclamantul a comis o contravenție administrativă, insultând-o pe R. Potrivit procesului-verbal, la 9 iunie 2005, reclamantul a intrat în apartamentul lui R. fără autorizare, a insultat-o cu limbaj ofensiv și apoi a lovit-o în față, cauzându-i vătămare corporală.

8. La 26 iulie 2005, Judecătoria Soroca a constatat că reclamantul era vinovat de comiterea unei contravenții administrative de huliganism.

9. La o dată necunoscută, Curtea de Apel Bălți a trimis cauza la rejudecare.

12. Reclamantul a prezentat declarații de la cinci companii pe care le-a vizitat la 9 iunie 2005, toate confirmând că în ziua respectivă ea a fost politicoasă și nu era sub influența alcoolului, astfel contrazicând declarațiile lui R. privind agresivitatea reclamantului și consumul de alcool. De asemenea, ea a prezentat un certificat, care confirma faptul că pentru data de 9 iunie 2005 nu a fost solicitată repararea liniilor telefonice de la locuința sau oficiul lui R. și dovada că după pretinsa sa vizită au avut loc apeluri telefonice de la ambele linii telefonice. În opinia reclamantului, aceasta demonstrează faptul că declarațiile lui R. din plângerea sa privind ruperea liniei și prizei telefonice nu au fost veridice. În continuare, ea a prezentat dovezi potrivit cărora compania la care lucra avea un contract să deservească liniile telefonice din locuința lui R., că la data de 9 iunie 2005 i s-a cerut să verifice un anumit număr de linii telefonice, inclusiv din locuința lui R., și dovada că la 9 iunie 2005 reclamantul a telefonat la poliție.

10. La 19 decembrie 2005, Judecătoria Soroca a constatat vinovăția reclamantului în comiterea contravenției administrative de injurie. Hotărârea judecătorească a fost o copie aproape cuvânt în cuvânt a celei din 26 iulie 2005 și are următorul conținut:

“Decizia privind contravenția administrativă în baza articolului 47¹-1 al Codului cu privire la contravențiile administrative, 19 decembrie 2005

Examinând cauza cu privire la contravenția administrativă comisă de [reclamant, adresa și locul de muncă al acestuia], Judecătorul [V. N.] de la Judecătoria Soroca a decis:

La 9 iunie 2005, la ora 12.20 [reclamantul] a intrat în apartamentul lui [R.] situat pe strada Mateevici 1, nr. 42 fără autorizare, a început să strige și să o numească cu cuvinte urâte, înjosind în așa mod onoarea și demnitatea lui [R.], și prin urmare a comis contravenția administrativă prevăzută de articolul 47³ (1) al Codului cu privire la contravențiile administrative.

Afirmația că [reclamantul] a lovit victima nu s-a confirmat.

În lumina celor sus-menționate, în baza [prevederilor procedurale relevante din Codul cu privire la contravențiile administrative], instanța decide:

A aplica [reclamantului] o amendă de zece unități convenționale în sumă de 200 lei [moldovenești].

Această decizie poate fi atacată în termen de 10 zile la Curtea de Apel Bălți”.

11. În recursul său, reclamantul a invocat că nu există dovezi a faptului că ea a intrat vreodată în apartamentul lui R. situat pe strada Mateevici sau că a strigat la aceasta. Instanța nu a argumentat decizia sa, spre exemplu, prin documente, depoziții ale martorilor sau orice altă dovadă în afara de declarațiile lui R. și ale soțului acesteia. Mai mult, ea a vizitat-o pe R. la adresa acesteia din strada Viilor 15 și nu Mateevici 1, după cum este menționat în decizie. În final, instanța a neglijat prevederile articolului 37 al Codului cu privire la contravențiile administrative (a se vedea mai jos), potrivit căruia, amenda administrativă nu poate fi aplicată după expirarea termenului de trei luni de la comiterea contravenției.

12. La 8 februarie 2006, Curtea de Apel Bălți a menținut decizia instanței de fond. Decizia instanței începea cu următoarele:

“Prin decizia sa [din 19 decembrie 2005] instanța [ierarhic inferioară] a aplicat [reclamantului] o amendă administrativă, ca urmare a faptului că la 9 iunie 2005 aceasta a insultat-o pe [R.] în apartamentul acesteia situat pe strada Mateevici din Soroca, astfel înjosind onoarea și demnitatea lui [R.]”

În continuare, aceasta a făcut un rezumat al apelului reclamantului. Instanța a constatat astfel că instanța ierarhic inferioară a aplicat în mod corespunzător legea procedurală prin citarea părților, explicarea drepturilor lor și verificarea tuturor circumstanțelor cauzei. Aceasta a respins în mod

corect partea din plângere, potrivit căreia reclamantul l-a lovit pe R., deoarece chiar în cadrul ședinței de judecată R. însăși a negat faptul că ar fi fost lovită. Instanța a redus mărimea amenzii la 136 lei moldovenești (8.80 euro (EUR)), folosind o modalitate puțin diferită de calculare a sumei amenzii. Această decizie era definitivă. Textul deciziei era accesibil la Judecătoria Soroca, unde a parvenit la 20 februarie 2006.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

16. Prevederile relevante ale Codului cu privire la contravențiile administrative ("CCA") prevede următoarele:

"Articolul 47/3. Injuria

Injuria, adică înjosirea premeditată a onoarei și demnității unei persoane prin acțiune, verbal sau în scris, atrage aplicarea unei amenzi de la șapte la cincisprezece unități convenționale sau arest administrativ pe un termen de până la cincisprezece zile.

Articolul 266. Circumstanțele, ce urmează a fi clarificate în timpul examinării cazului cu privire la contravenția administrativă

Organul (persoana cu funcții de răspundere) în timpul examinării cazului cu privire la contravenția administrativă este obligat să clarifice: dacă a fost comisă o contravenție administrativă, dacă persoana respectivă este vinovată de comiterea ei, dacă ea trebuie să fie trasă la răspundere administrativă, dacă există circumstanțe ce atenuează și ce agravează răspunderea, dacă a fost pricinuită o pagubă materială, dacă există temeiuri de a transmite materialele privind contravenția administrativă spre examinarea organizației obștești, colectivului de muncă, precum și să clarifice alte circumstanțe, ce au însemnătate pentru soluționarea justă a cazului."

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

13. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 6 al Convenției, că instanțele judecătorești nu au argumentat suficient deciziile lor de condamnare pentru comiterea unei contravenții administrative. Partea relevantă a articolului 6 al Convenției prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

14. Guvernul nu pune la îndoială aplicabilitatea articolului 6 în această cauză. Curtea reiterează că a stabilit deja faptul că „în principiu, caracterul general al Codului cu privire la contravențiile administrative („CCA”) și scopul pedepselor, care este atât de a pedepsi, cât și de a preveni, sunt suficiente pentru a arăta că, în sensul articolului 6 al Convenției, reclamantul a fost acuzat de o abatere penală” (*Ziliberberg v. Moldova*, nr. 61821/00, § 33, 1 februarie 2005). Ea nu consideră necesar de a ajunge la o concluzie diferită în această cauză. Prin urmare, articolul 6 era aplicabil în cauza reclamantului în materie penală.

15. În continuare, Curtea trebuie să determine dacă plângerile reclamantului sunt admisibile, în temeiul articolului 35 al Convenției, modificat prin Protocolul nr. 14 la Convenție, care a intrat în vigoare la 1 iunie 2010.

16. Curtea observă în special că în conformitate cu articolul 35 § 3 b) *in fine* o cauză poate fi declarată inadmisibilă doar dacă aceasta a fost „examinată în mod corespunzător de către o instanță judecătorească națională”. Curtea constată că în această cauză, răspunsul la întrebarea dacă cauza a fost examinată în mod corespunzător de către o instanță judecătorească națională este strâns legat de fondul pretenției formulate în temeiul articolului 6 al Convenției. Prin urmare, Curtea va examina această chestiune împreună cu fondul cererii.

17. Mai mult, Curtea observă că cererea nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. În continuare, Curtea observă că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă sub vreun alt temei. Prin urmare, cererea urmează a fi declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

18. Reclamantul consideră că instanțele judecătorești nu au oferit detalii cu privire la faptul din ce cauză au acceptat versiunea evenimentelor prezentată de R. și l-au condamnat pe reclamant, în ciuda dovezilor pe care le-a adus în vederea contestării acestei versiuni a evenimentelor.

19. În opinia Guvernului, instanțele naționale au examinat în întregime cauza, inclusiv toate probele prezentate de către reclamant, ceea ce era clar din procesele-verbale ale ședințelor de judecată. Prin urmare, cererea reclamantului a fost de fapt de natura „instanței a patra”. Guvernul a argumentat că, în virtutea legii, instanța de recurs nu era obligată să aducă motive și putea scrie o versiune scurtă a deciziei.

20. Curtea reiterează că efectul articolului 6 § 1 al Convenției este, *inter alia*, de a plasa un „tribunal” sub o obligație de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor și probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa,

având în vedere că Curtea nu este chemată să examineze faptul dacă argumentele sunt întrunite în mod adecvat (a se vedea *Perez v. France* [GC], nr. 47287/99, § 80, ECHR 2004-I, și *Buzescu v. Romania*, nr. 61302/00, § 63, 24 mai 2005). Cu toate acestea, deși articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk v. the Netherlands*, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și *Burg v. France* (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II). Întinderea obligației de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija v. Spain* și *Hiro Balani v. Spain*, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și *Helle v. Finland*, 19 decembrie 1997, § 55, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-VIII).

21. În cauza *Ruiz Torija v. Spain* (citată mai sus, §§ 29-30), Curtea a constatat că omisiunea instanțelor naționale de a se pronunța în privința obiecției reclamantului, potrivit căreia acțiunea împotriva acesteia avea un termen limită, a violat articolul 6 al Convenției. Omisiuni similare de a oferi motive suficiente a rezultat în constatări ale violării articolului 6 al Convenției în *Hiro Balani* (citată mai sus, §§ 27-28); *Suominen v. Finland*, nr. 37801/97, §§ 34-38, 1 iulie 2003; *Salov v. Ukraine*, nr. 65518/01, § 92, ECHR 2005-VIII (extracts); *Popov v. Moldova* (nr. 2), nr. 19960/04, §§ 49-54, 6 decembrie 2005; și *Melnic v. Moldova*, nr. 6923/03, §§ 39-44, 14 noiembrie 2006.

22. În această cauză, Curtea observă că reclamantul a fost condamnat pentru insultarea lui R. la 9 iunie 2005 în apartamentul acesteia. Ea de asemenea a notat că hotărârea primei instanțe a început prin mențiunea, că reclamantul a comis contravenția (a se vedea paragraful 10 de mai sus). Nici un alt motiv nu a fost adus nici pentru constatarea vinovăției reclamantului, și nici pentru respingerea argumentelor sale menite să conteste versiunea evenimentelor prezentată de R.

23. În mod similar, deși decizia Curții de Apel este mai lungă, aceasta de asemenea a început cu stabilirea faptului vinovăției reclamantului și a urmat cu examinarea faptului dacă instanța inferioară a respectat procedura, înainte de a examina chestiunea amenzii impuse reclamantului (a se vedea paragraful 12 de mai sus).

24. Mai mult, Curtea consideră că este ciudat faptul că instanțele judecătorești naționale nu au comentat în nici un fel faptul că plângerea lui R. și a soțului acesteia s-a referit la o adresă (strada Viilor), pe când reclamantul a fost condamnat pentru insultarea lui R. la o altă adresă (strada Mateevici, a se vedea paragrafele 8, 10 și 12 de mai sus). Aceasta nu poate fi considerată o simplă greșeală de tipar, deoarece reclamantul a prezentat un argument explicit în această privință la Curtea de Apel (a se vedea paragraful 11 de mai sus), care nu l-a comentat.

25. În final, reclamantul a prezentat mai multe argumente suplimentare, susținute prin probe, care au avut drept scop de a submina veridicitatea declarațiilor lui R. și ale soțului acesteia (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus), inclusiv depoziția acestora oferită instanțelor judecătorești că R. nu a fost lovită de către reclamant, contrar declarațiilor lor inițiale oferite poliției (a se vedea paragrafele 6 și 10 de mai sus). Instanțele judecătorești naționale nu au reacționat în nici un fel la aceste argumente.

26. Curtea reiterează că este în primul rând rolul instanțelor judecătorești naționale să decidă asupra admisibilității probelor, precum și asupra relevanței și ponderii acestora pentru pronunțarea deciziei judecătorești. Totuși, în această cauză, instanțele judecătorești naționale nici nu au menționat argumentele reclamantului prin care se contesta veridicitatea declarațiilor pârâtului, nemaivorbind să le examineze, sau să explice de ce a fost acceptată versiunea evenimentelor prezentată de către pârât.

27. Curtea reiterează constatările sale în cauza *Suominen v. Finland*, (citată mai sus, § 37), după cum urmează:

„... rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției (c.f. *Hirvisaari v. Finland*, nr. 49684/99, § 30, 27 septembrie 2001, neraportat).”

Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. Această obligație are totuși și limită, instanța poate considera necesar să nu răspundă la argumentele care sunt vădit irelevante, neîntemeiate, abuzive sau în orice alt fel inadmisibile din cauza prevederilor legale clare sau unei practici judiciare constante în privința unor tipuri de argumente similare.

28. Curtea constată că argumentele reclamantului în această cauză, cum ar fi acelea care subminează credibilitatea lui R. sau acelea care se referă la discrepanța dintre adresa comiterii pretinsei ilegalități descrise în plângerea lui R. și cea menționată în deciziile instanțelor judecătorești naționale, nu erau vădit inadmisibile și erau sprijinite de probe. Mai mult, eșecul instanței de fond de a-și motiva concluzia privind vinovăția reclamantului în comiterea contravenției a împiedicat-o să conteste într-un mod eficient condamnarea sa.

29. Mai mult, se pare că instanțele judecătorești naționale nu și-au onorat obligația prevăzută de articolul 266 al Codului cu privire la contravențiile administrative (a se vedea paragraful **Error! Reference source not found.** de mai sus) de a verifica dacă contravenția administrativă a fost într-adevăr comisă de către reclamant.

30. Având în vedere cele menționate mai sus, Curtea consideră că reclamantul nu a beneficiat de un proces echitabil (a se vedea *Suominen v. Finland*, citată mai sus, § 38 și *Grădinar v. Moldova*, nr. 7170/02, § 117, 8 aprilie 2008). Deoarece instanțele judecătorești naționale nu au examinat argumentele și probele reclamantului și nu au specificat motivele care au stat la baza condamnării acesteia, Curtea constată că cauza nu a fost “examinată în mod corespunzător de către instanța judecătorească națională”. Prin urmare, Curtea conchide că criteriul introdus în Protocolul nr. 14 la Convenție nu este aplicabil în această cauză și că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

35. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

31. Reclamantul a pretins EUR 8.80 cu titlu de prejudiciu material cauzat, care reprezintă suma amenzii care i-a fost aplicată.

37. Guvernul consideră că această pretenție trebuie respinsă, deoarece reclamantul a fost amendat în strictă conformitate cu legea.

32. Curtea observă că a constatat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției în privința omisiunii instanțelor judecătorești naționale de a oferi motive suficiente pentru condamnarea reclamantului. Cu toate acestea, Curtea nu va specula despre rezultatul eventual al procesului împotriva reclamantului, în cazul în care instanțele judecătorești erau să ofere motive pentru deciziile lor. Prin urmare, ea nu acordă nimic cu acest titlu.

B. Prejudiciul moral

39. Reclamantul a pretins EUR 10,000 cu titlu de prejudiciu moral ce i-a fost cauzat a urmare a omisiunii instanțelor judecătorești de a oferi motive pentru condamnarea acesteia.

33. Guvernul a considerat că pretenția reclamantului era exagerată.

34. Curtea consideră că condamnarea reclamantului fără specificarea clară a motivelor care au stat la baza acesteia au cauzat reclamantului în mod evident un prejudiciu moral. În opinia Curții, această constatare nu acordă reclamantului o satisfacție echitabilă suficientă cu acest titlu (a se vedea, spre exemplu, *Suominen v. Finland*, citată mai sus, § 43). Judecând

în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului EUR 1,200 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

42. Reclamantul a pretins EUR 1,100 cu titlu de costuri de reprezentare. Ea s-a bazat pe un contract cu avocatul său, precum și pe o listă detaliată de ore pe care avocatul le-a petrecut lucrând la această cauză.

35. Guvernul consideră că pretenția reclamantului a fost exagerată, și a contestat numărul de ore lucrate de avocat și tariful perceput pentru o oră de lucru.

36. Curtea reiterează că costurile și cheltuielile nu vor fi acordate în temeiul articolului 41, dacă nu se va stabili faptul dacă acestea au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea *Iatridis v. Greece* (satisfacția echitabilă) [GC], nr. 31107/96, § 54, ECHR 2000-XI).

37. În această cauză, luând în considerație documentele aflate în posesia sa și criteriile de mai sus, Curtea acordă reclamantului EUR 1,000 pentru costurile și cheltuielile angajate

D. Dobânda

46. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară* cu majoritate de voturi cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* cu 5 voturi contra 2 că a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* cu 5 voturi contra 2
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii:
 - (i) EUR 1,200 (o mie două sute euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
 - (ii) EUR 1,000 (o mie euro), plus orice taxă care poate fi percepută de la reclamant, cu titlu de costuri și cheltuieli;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus, egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

4. *Respinge* în unanimitate restul pretenției reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 11 octombrie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte

În conformitate cu articolul 45 § 2 al Convenției și articolul 74 § 2 al Regulamentului Curții, opinia separată a judecătorului López Guerra, la care s-a alăturat judecătorul Gyulumyan, este anexată la această hotărâre.

J.C.M.
M.T.

**OPINIA DISIDENTĂ A JUDECĂTORULUI
LÓPEZ GUERRA LA CARE S-A ALĂTURAT
JUDECĂTORUL GYULUMYAN**

Hotărârea pronunțată de Secțiune în această cauză se referă la o amendă aplicată de către o instanță judecătorească moldovenească în sumă de 8.80 euro. Această amendă era rezultatul unui proces la nivel național care a implicat două nivele de jurisdicție și patru decizii judecătorești pronunțate la 26 iulie 2005 de Judecătoria Soroca; la o data necunoscută de Curtea de Apel Bălți (paragraful 11); la 19 decembrie 2005 din nou de Judecătoria Soroca; și în final la 8 februarie 2006 din nou de Curtea de Apel Bălți.

Dacă mă pronunț în privința fondului cererii, având în vedere caracterul procesului care a avut de-a face cu o dispută verbală dintre reclamant și o altă persoană, suma nesemnificativă a sancțiunii aplicate, faptul că această cauză a fost examinată de patru ori de către instanțele judecătorești naționale, precum și modul de examinare a cauzei de către instanțele judecătorești respective descris în hotărârea SECȚIEI, eu nu pot să constat vreo violare a articolului 6 § 1 al Convenției. În privința pretenției lipse de motivare a deciziilor judecătorești pronunțate la nivel național, după cum a fost subliniat în hotărârea SECȚIEI (paragraful 25), articolul 6 § 1 al Convenției nu cere instanțelor judecătorești să răspundă la argumentele părților în mod detaliat. Într-adevăr, cauzele cum este aceasta, care se referă la contravenții administrative minore, pot fi cu siguranță soluționate în mod corespunzător în cadrul unor ședințe orale, prin audierea pretențiilor părților, prezentarea faptelor constatate, luarea unei decizii asupra cauzei și citarea normelor aplicabile într-o hotărâre sumară. Anume aceasta a fost procedura pe care a urmat-o Judecătoria Soroca. Mai mult, Curtea de Apel Bălți a pronunțat ulterior o decizie mai lungă, care conținea o analiză a plângerii reclamantului (paragraful 15).

Prin urmare, această opinie disidentă se referă la hotărârea SECȚIEI privind fondul acestei cereri. Însă eu pun la îndoială de asemenea faptul dacă Curtea trebuia în general să se pronunțe asupra fondului. SECȚIA a pus întrebarea dacă pretențiile reclamantului erau admisibile în temeiul articolului 35 § 3 (b) al Convenției în privința lipsei unui dezavantaj semnificativ pentru reclamant. SECȚIA a fost cu siguranță justificată să pună această întrebare, având în vedere suma redusă a amenzii aplicate, precum și faptul că chestiunea formulată de către reclamant a fost examinată în mod amplu de către Curte. Însă, SECȚIA s-a pronunțat în favoarea admiterii cererii, deoarece a conchis că chestiunea privind faptul dacă cauza a fost examinată în mod corespunzător de către instanța judecătorească națională (prevăzută de articolul 35 § 3 (b) al Convenției) era strâns legată de pretenția reclamantului formulată în temeiul articolului 6 al Convenției. În opinia mea, această abordare, care este echivalentă cu o examinare echitabilă de către un tribunal național a cerințelor articolului 6 al

Convenției cu privire la un proces echitabil, este contrară condițiilor articolului 35 § 3 (b). Potrivit jurisprudenței Curții în *Holub v. the Czech Republic* ((dec.), nr. 24880/05, 14 decembrie 2010), condiția ca aceasta să fie “examinată corespunzător” nu trebuie interpretată la fel de strict ca și condițiile privind garantarea unui proces echitabil. Prin urmare, interpretarea SECȚIEI face nul conținutul articolului 35 § 3 (b), care reprezintă o reflecție a principiului subsidiarității și garantează că Curtea va examina orice plângere ce i-a fost înaintată care nu a fost examinată în mod corespunzător de către instanța judecătorească națională. Prin urmare, ar fi fost preferabil dacă această cauză era să fie declarată inadmisibilă în temeiul articolului 35 § 3 (b) al Convenției.